

Sygn. akt II Ca 234/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSR del. Ireneusz Kawęcki
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 11 stycznia 2017r. sygn. akt I C 2021/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od A. W. na rzecz Towarzystwa (...) w W. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Henryk Haak SSO Wojciech Vogt SSR del. Ireneusz Kawęcki

II Ca 234/17

UZASADNIENIE

Powódka A. W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 4.428 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od 17 grudnia 2012 r. i zwrot kosztów postępowania, a to tytułem pokrycia rzeczywistych wydatków związanych z najmem pojazdu zastępczego.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 11 stycznia 2017 r. oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniosła powódka zaskarżając wyrok w całości. Zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego to jest art. 361 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powódce nie należy się odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego za czas dłuższy niż 24 dni ,
2. naruszenie prawa procesowego to jest art. 187 §1 pkt 2, art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie wbrew zgromadzonemu materiałowi, że powódka nie wykazała że należy się jej odszkodowanie za cały czas najmu samochodu zastępczego,

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Należy podkreślić, że w uchwale Sądu Najwyższego (7 sędziów) z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 5/11 stwierdza się, że odpowiedzialność **ubezpieczyciela** z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione **wydatki na najem pojazdu zastępczego**; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

(OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, OSP 2013/1/2, Biul.SN 2011/11/5, G.Prawna 2011/223/11 glosa krytyczna: Kotuk T. w lex, ; glosa: Szanciło T. – OSP 2013/1/2; glosa krytyczna: Wiewiórowska-Domagalska A. lex ; glosa krytyczna: Panfil B. Glosa 2014 nr 2, s. 58-66.).

Na gruncie ww uchwały w doktrynie przyjmuje się, że wydatki na najem pojazdu zastępczego po pierwsze muszą zostać faktycznie poniesione, po drugie muszą być celowe i po trzecie – ekonomicznie uzasadnione, po czwarte – w kontekście niniejszej sprawy najważniejsze – zaistnienie pierwszych trzech elementów musi być udowodnione (nie uprawdopodobnione, czy domniemane) i to przez podmiot, który z faktów tych chce wyciągać skutki prawne (por. Prof. Dr hab. Eugeniusz Kowalewski UMK /w/ Odszkodowanie za niemożność korzystania z pojazdu uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym, Toruń 2014 , s. 231).

Powódka nie sprostала temu zadaniu i prawidłowe jest ustalenia Sądu, że maksymalny czas uzasadniający używanie przez powódkę pojazdu zastępczego w realiach niniejszej sprawy wynosił 24 dni, co pokrywa się z czasokresem przyjętym przez pozwanego w ramach postępowania szkodowego. Kwestionowanie tego ustalenia Sądu jest bezpodstawne.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Cechą istotną swobodnej oceny dowodów jest ich bezstronna ocena (por. np. K. Piasecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1 – 505, pod red. K. Piaseckiego, Warszawa 2006, t. I, s. 1026). Takiej właśnie – tj. bezstronnej oceny – dokonał Sąd I instancji.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP. 1966, nr 4, s. 20). Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał. Swoje twierdzenia Sąd I instancji przekonująco i należycie uzasadnił.

Dwa istotne argumenty mają dla oceny rozumowania Sądu Rejonowego decydujące znaczenie:

1. samochód powódki marki R. (...) w dniu 27 sierpnia 2012 r. przeszedł pozytywnie badania techniczne, co jest faktem niespornym. Słusznie więc Sąd Rejonowy wyciągnął wniosek, że w dniu zdarzenia uszkodzonego samochód ten był sprawny i mógł być wykorzystany w miejsce samochodu uszkodzonego. Jest to wnioskuje z jednego faktu o innym fakcie merytorycznie i logicznie poprawne. Jeśli było inaczej, obowiązkiem powódki było wykazanie tej okoliczności zgodnie z ciężarem dowodzenia wynikającym z art. 6 k.c. Fakt, że ubezpieczyciel zapłacił za wynajem pojazdu za czas obejmujący ten okres i to za 24 dni w żadnym razie nie podważa prawidłowości ustaleń Sądu.

2. natomiast pojazd marki V. (...) przeszedł w dniu 8 stycznia 2013 r. pozytywne badania techniczne i od tej daty był dopuszczony do ruchu. Nie można więc zasadnie twierdzić, że poza tym okresem wynajmowanie samochodu zastępczego było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Powódka nie udowodniła, że po tym dniu zaistniały fakty, które mimo dopuszczenia samochodu do ruchu uniemożliwiły jej korzystanie z tego samochodu i to w związku z działaniami pozwanego. Przy braku takich dowodów Sąd nie miał żadnych podstaw aby ustalić, że najem samochodu zastępczego był uzasadniony po okresie 24 dni.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, zgodnie z art. 385 k.p.c., należało orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Ireneusz Kawęcki Wojciech Vogt Henryk Haak